

ΧΡΥΣΗΙΔΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

Επιστροφή
στον
Παράδεισο

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Επιστροφή στον Παράδεισο**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Χρυσήδα Δημουλίδου
ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχτά

© Χρυσήδα Δημουλίδου, 2008, 2017
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: nastyaaroma, Phongthorn Hiranlikhit/123RF
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λιβάνη, 2008,
με τον τίτλο «Σουίτα στον Παράδεισο»
Δεύτερη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.,
Οκτώβριος 2017, 6.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-0973-3
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-0974-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

ΧΡΥΣΗΙΔΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

επιστροφή στον Παράδεισο

Επιμελημένη στο σύνολό της
επανεκδοση από τη συγγραφέα.

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Τα τριαντάφυλλα δε μυρίζουν πάντοτε, Λιβάνης, 1997
Το βαλς των πορσελάνινων άστρων, Λιβάνης, 1998
Ένα κομμάτι ουρανού, Λιβάνης, 2007

Για παιδιά

Ο Πρασινοπασχαλιάς, Λιβάνης, 2005
Η φαντασμένη τριανταφυλλιά, Λιβάνης, 2005
Το αστεράκι που έπεσε στη γη, Λιβάνης, 2007
Η μαργαριταρένια πολιτεία, Λιβάνης, 2007
Χαρούλης, το χελιδόνι του χειμώνα, Διάπλαση, 2013
Η επίθεση της Σφήκας, Διάπλαση, 2014
Ένα ευτυχισμένο βασίλειο, Διάπλαση, 2014
Οι λαμπάδες που επαναστάτησαν, Διάπλαση, 2014

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

Το σταυροδρόμι των ψυχών, 2009
Πόσο κοστίζει η βροχή;, 2010
Μερσέντες Χιλ, 2010
Ο λύκος της μοναξιάς, 2011
Οι αγγελιαφόροι του πεπρωμένου, 2011
Οι τρεις υποσχέσεις, 2012
Το σπίτι των σκιών, 2013
Το κελάρι της ντροπής, 2014
Τα δάκρυα του Θεού, 2015
Το μάτι του βοριά, 2015
Μάντεψε ποιος θα φύγει απόψε, 2015
Η γυναίκα της σοφίτας, 2015
Ο γιος της βροχής, 2015
Οι δαίμονες δεν έχουν όνομα, 2016
Μην πυροβολείτε τη νύφη, 2016
Η σκοτεινή πλευρά του ήλιου, 2016
Το φιλί του δράκου, 2016
Χιόνι στη φωτιά, 2017
Έρωτας σε λάθος χρόνο, 2017
Άντρες; Ευχαριστώ, δε θα πάρω!, 2017

Για παιδιά

Ο Ελληνούλης, το χάρτινο καραβάκι, 2011
Μπόινγκ, το θαρραλέο αεροπλανάκι, 2012

*Το βιβλίο μου είναι αφιερωμένο εξαιρετικά
στη μνήμη ενός ανθρώπου που δε γνώρισα ποτέ
όμως θαυμάζω απεριόριστα, στον καθηγητή,
ερευνητή και φιλόσοφο Δημήτρη Λιαντίνη.*

«Η γνώση είναι το μοναδικό πράγμα που δεν πρέπει να κρατάμε για τον εαυτό μας».

Δημήτρης Λιαντίνης

Περιεχόμενα

Πρόλογος	13
Λίγα λόγια από τη συγγραφέα προς τους αναγνώστες ...	15
1. Το «τρίτο μάτι».....	23
2. Οι «δέκα εντολές»	33
3. «Το ταξίδι της γνώσης»	51
4. «Θεός και Σύμπαν»	61
5. Έλλην ή Χριστιανός;.....	89
6. Και μη χειρότερα!	147
7. «Άντρας, το ωραίο φύλο»	155
8. «Γυναίκα, το ισχυρό φύλο».....	167
9. «Άντρας, φύλο παροχής υπηρεσιών;»	193
10. «Ο έρωτας είναι σχιζοφρένεια;»	205
11. «Το τρίτο φύλο»	223
12. Let's talk about sex... ..	257
13. «Ελληνίδα ερωμένη; Χα!» «Έλληνας εραστής; Χα, χα, χα!»	285
14. «Εγώ το πέος, ο Μήτσος»	295
15. «Ο χαμένος οργασμός»	303

16. «Βοήθεια, όχι άλλο γυμνό!»	315
17. «Εμμηνόπαυση; So what?».....	319
18. «Ελληνική high society; Αμ πώς!»	341
19. «Βάμος, Βάμος, Βάμος, του Κουτρούλη ο γάμος»	357
20. «Πασάς νέας τεχνολογίας»	407
21. «Πώς να μη φάτε χυλόπιτα»	429
22. «The bleeding heel».....	443
23. Φάκελος «best seller βιβλίο»	453
24. «Πόσο στοιχίζει η βροχή;».....	489
25. «Έλληνες, από πού κρατά η σκούφια μας;»	505
26. «Νεοέλληνες, μπουτίκ φρούτων»	533
27. «100 αποστάγματα ζωής»	545
Επίλογος	557

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Την πρώτη φορά που το όνομα Δημήτρης Λιαντίνης μου τράβηξε ιδιαίτερα την προσοχή ήταν το καλοκαίρι του 1989, όταν εξαφανίστηκε. Η αλήθεια είναι ότι μπορεί να τον είχα ακουστά ως καθηγητή-συγγραφέα, περισσότερα όμως και πιο προσωπικά του θέματα δε γνώριζα. Εκείνη την περίοδο όλοι συζητούσαν για κάποιον ιδιόρρυθμο πανεπιστημιακό καθηγητή που έλεγε περίεργα πράγματα στους μαθητές του κατά την ώρα της διδασχής, «παλαβομάρες» για κάποιους συναδέλφους του, που από ό,τι έδειχναν τα πράγματα, δεν επικροτούσαν το σκεπτικό του ούτε τη συμπεριφορά του ως καθηγητού και ο οποίος μια μέρα, στα καλά καθούμενα, εξαφανίστηκε από προσώπου γης, αφήνοντας πίσω του ένα ακαταλαβίστικο γράμμα. Μου φάνηκε περίεργο. Αν κάτι χαρακτηρίζει εμάς τους Έλληνες ως λαό είναι η επιπολαιότητα, η ημιμάθεια και η εύκολη εξαγωγή συμπερασμάτων. Και μπορεί η εξαφάνιση εκείνη να μου τράβηξε την προσοχή, όμως δεν έδωσα ιδιαίτερη σημασία. Δεν ήμουν έτοιμη να δώσω. Ξέχασα το γεγονός μαζί με εκείνον, πιστεύοντας πως ο άνθρωπος ίσως είχε αποφασίσει μια νέα ζωή κάπου στο εξωτερικό, μακριά από την οικογένειά του και για προσωπικούς του λόγους.

Επανήλθε στο προσκήνιο όταν μια μέρα έπεσε στα χέρια μου η βιογραφία του και αποσπάσματα γραπτών κειμένων του. Περισσότερο από περιέργεια, λόγω του συμβάντος,

αγόρασα το βιβλίο και άρχισα να μελετώ τη ζωή του. Πολύ σύντομα και μέσα από εκείνες τις λιτές σελίδες με τα βαριά όμως νοήματα, αντιλήφθηκα ότι ο άνθρωπος που είχε εξαφανιστεί και κάποιοι μιλούσαν για αυτοκτονία ήταν ένας πολυγνώστης, ένα βαθιά σκεπτόμενο άτομο, φιλόσοφος και ελεύθερο πνεύμα, από αυτά που ο μέσος κοινός νους δεν μπορεί να κατανοήσει εύκολα διότι απλά ξεφεύγουν από τη σφαίρα του ασφαλούς και της λογικής, αγγίζοντας το παραλόγο, που για κάποιους αγγίζει τα όρια της σχιζοφρένειας. Όμως η φιλοσοφία είναι η αλήθεια του παραλόγου, είναι αυτό που δεν μπορείς να δεις, άρα και να εξηγήσεις, είναι αυτό που δε θα καταλάβεις ποτέ αν δεν ερευνήσεις πέρα από αυτά που βλέπεις ή σου έχουν μάθει στα σχολεία, αν δεν αγαπήσεις τη μάθηση, αν δεν πιστέψεις πως η γνώση έχει αρχή, όχι όμως τέλος. Όμως η γνώση, όταν δε μοιράζεται ή δε συνεργάζεται, επιφέρει τη μοναχικότητα και στην πορεία τη μοναξιά. Και ο καθηγητής Λιαντίνης από πολύ νεαρή ηλικία ήταν εγκλωβισμένος στο όνομα αυτής της αβάσταχτης μοναξιάς της γνώσης, ολομόναχος σε έναν κόσμο «λογικών», με τα μέτρα και τα σταθμά που επέβαλε η γήινη διάστασή τους. Ο μεγάλος αυτός διδάσκαλος ήταν πεφωτισμένος, είχε αγγίξει το θείον, κάτι που μόνο πολύ ιδιαίτεροι άνθρωποι μπορούν να κατορθώσουν εν ζωή, αφήνοντας πίσω του κάποιους να αναρωτιούνται πόσο παλαβός ήταν και άλλους γιατί δεν είχαν τη μεγάλη τύχη να τον συναντήσουν.

Λίγα λόγια από τη συγγραφέα προς τους αναγνώστες

Αγαπημένοι μου φίλοι αναγνώστες, το βιβλίο αυτό άρχισε να συγγράφεται το καλοκαίρι του 2005, ολοκληρώθηκε το 2007 και εκδόθηκε το 2008. Ο λόγος που πήρε τόσο πολύ χρόνο η συγγραφή του οφειλόταν στη διαφορετικότητά του. Δεν ήταν κάποιο μυθιστόρημα, αλλά ένα δοκίμιο που σκοπό είχε να μιλήσει με απλό και κατανοητό τρόπο για κάποιες αλήθειες που δεν ειπώθηκαν ή που μας τις απέκρουσαν ή παραποίησαν. Για να επιτευχθεί κάτι τέτοιο απαιτούνταν γνώσεις, άρα μελέτη βιβλίων, διασταύρωση πληροφοριών, έρευνα γενικότερα, εμπειρίες ζωής – και όλα αυτά σε μια εποχή που δεν υπήρχε το διαδίκτυο ούτε τα social media για ανταλλαγή πληροφοριών.

Ήθελα να γράψω ένα διαφορετικό βιβλίο, ίσως αντιεμπορικό για κάποιον εκδότη, ίσως μη κατανοητό από μερικούς, μπορεί ανόητο για κάποιους άλλους. Όμως για εμένα που πάντα έβαζα πρώτο τι θα γράψω για την ψυχή μου και μετά αν θα είναι εμπορικό, η ανάγκη μου να επαναπροσδιορίσω και να επαναπροσδιοριστώ και η ίδια ως άνθρωπος και προσωπικότητα με έσπρωχνε όλο και περισσότερο προς αυτή την κατεύθυνση. Το βιβλίο αυτό δε θα μιλούσε για κλειδωμένους έρωτες, αλλά για διπλοκλειδωμένα κουτιά, αυτά που οι περισσότεροι άνθρωποι φυλάμε βαθιά μέσα μας και επειδή τα φο-

βόμαστε, τα αγνοούμε. Τα κουτιά αυτά ονομάζονται **ταμπού**. Ταμπού είναι η άρνηση της γνώσης, της έρευνας και της αλήθειας, είναι η καταπάτηση του δικαιώματος και της διεκδίκησης σε αυτό που πιστεύεις ότι σε αντιπροσωπεύει και σου ανήκει, είναι η ανεπίσημη μιξεροποίηση και αποβλάκωση που στόχο έχει τον έλεγχο των μαζών. Στο όνομα αυτών των κλειδωμένων κουτιών άνθρωποι ξεφτιλίστηκαν, βασανίστηκαν, φυλακίστηκαν, εκτελέστηκαν. Θα ήθελα να ήξερα τι θα έλεγαν σήμερα όλοι εκείνοι που με την αιτιολογία της ομοφυλοφιλίας ξεφτίλισαν, καταδίκασαν, φυλάκισαν και οδήγησαν σε πρόωρο θάνατο ένα λαμπρό και πάνω στην ακμή του πνεύμα, τον Όσκαρ Ουάιλντ, αν μάθαιναν ότι η ομοφυλοφιλία είναι γονιδιακή υπόθεση και όχι επίκτητη, κοινώς γεννιέσαι με αυτήν. Πόσα και πόσα εγκλήματα δεν έγιναν στο όνομα της άγνοιας και αγνωσίας που δημιούργησαν αυτά τα ταμπού, τα οποία διέλυσαν ζωές. Αναρίθμητοι οι γονείς που έκαναν τα πάντα για να μην αποκαλυφθεί η ομοφυλοφιλία του γιου ή της κόρης τους, κάνοντάς τους τη ζωή κόλαση. Πόσοι άνθρωποι μπροστά στον φόβο της τιμωρίας της Εκκλησίας δεν καταπάτησαν την προσωπική τους ευτυχία, βιώνοντας μια ζωή που μισούσαν, που δεν τους εξέφραζε; Πόσες γυναίκες δεν τρελάθηκαν υποφέροντας από την απαγόρευση της εκτόνωσης των σεξουαλικών τους ορμών, ζώντας στην ανυπαρξία; Κάποιοι, μην αντέχοντας όλη αυτή την κατάσταση, αυτοκτόνησαν.

Όμως ο καιρός που οι άνθρωποι θα ξεσηκωθούν πλησιάζει όλο και περισσότερο. Η έκρηξη φωτιάς που θα απλωθεί παντού θα είναι λυτρωτική, γιατί θα είναι η φωτιά της **Γνώσης**, της **Αποκάλυψης** και της **Αλήθειας**. Αν κάποιοι προσπαθούν με νύχια και δόντια να μην απλωθεί αυτό το φως, είναι γιατί θέλουν να μας ελέγχουν και μαζί με εμάς την τσέπη μας, που συνεχώς αδειάζει, φουσκώνοντας τη δική τους. Όμως ο πραγματικός πλούτος είναι η γνώση και είναι η μόνη που θα πάρουμε μαζί μας αφού πρώτα την έχουμε μοιρά-

σει απλόχερα. Όλοι οι φωτισμένοι άνθρωποι που περπάτησαν επάνω στη γη χιλιάδες χρόνια πριν μίλησαν για Βασιλεία των Ουρανών. Και εννοούσαν όλα αυτά που διαστρέβλωσαν κάποιοι άλλοι στην πορεία μιλώντας για Κόλαση και Παράδεισο, για βασανισμούς σε καζάνια με νερό που κοχλάζει ή για παραδεισένια λιβάδια γεμάτα απολαβές και κατά άλλους γυναίκες έτοιμες να προσφέρουν απολαύσεις.

Όμως τόσο ο Παράδεισος όσο και η Κόλαση είναι μια πραγματικότητα που βρίσκεται δίπλα μας και ζούμε μαζί τους. Και η Κόλαση είναι το καζάνι της πνευματικής αθλιότητας και σαπίλας που σιγοβράζει πλάι μας, ακόμα και μέσα στο ίδιο το σπίτι μας. Κι ενώ κάποιοι προσπαθούν να ξεφύγουν από όλον αυτόν τον πνευματικό σκοταδισμό, το σύστημα τους αλυσοδένει με τέτοιο τρόπο, ώστε να παρασύρονται και να βυθίζονται στο σκοτάδι. Υπάρχουν όμως κι εκείνοι, οι ελάχιστοι, που δεν το βάζουν κάτω και βιώνοντας μια απίστευτη πνευματική και ψυχική μοναξιά, κατορθώνουν να αγγίξουν τελικά αυτό το φως που εξυμνεί την τιμή να ονομάζεσαι άνθρωπος.

Μέσα από την πορεία της παγκόσμιας ιστορίας οι λεγόμενοι ισχυροί του κόσμου, μερικοί εκ των οποίων έχουν δίπλα στο όνομά τους και την προσωνυμία Μέγας, ήταν και είναι στην πλειοψηφία τους αλαζονικές, σχιζοφρενικές προσωπικότητες, που πίστεψαν ότι η παρουσία τους είναι θείο δώρο στη γη. Στο όνομα αυτής της αλαζονείας και τρέλας έγιναν και γίνονται τα τραγικότερα λάθη, οι πιο αιματοβαμμένοι άδικοι πόλεμοι, βασανιστήρια και θυσίες, που δυστυχώς πληρώνουν οι αθώοι. Η απληστία για την ύλη, τη δόξα, την εξουσία, το στέμμμα έχει αρχή, όμως δεν έχει τέλος. Όσο μεγαλύτερη δύναμη και επιβολή αποκτά κάποιος, τόσο πιο πολύ αδειάζει η ψυχή του από αισθήματα και οδηγείται σταδιακά στην παράνοια.

Ο πλανήτης μας εδώ και κάποιες δεκαετίες βρίσκεται σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης και εκπέμπει προειδοποιητικά μηνύματα, που ελάχιστοι φαίνεται να αντιλαμβάνονται

και αναρωτιούνται τι συμβαίνει. Η διαφορά τού να είσαι άνθρωπος από το να λέγεσαι άνθρωπος είναι τεράστια. Αν στη μικρή αυτή προσπάθειά μου να βοηθήσω αγνοηθώ, θα ξέρω πως εγώ τουλάχιστον το πάλεψα. Αν λοιδορηθώ, θα είναι τιμή, γιατί σημαίνει ότι με πρόσεξαν. Αν όμως μου απλώσουν το χέρι και ζητήσουν να αγγίξουν το δικό μου, τότε θα έχω νιώσει ότι ο λόγος που ονομάζομαι συγγραφέας έχει επιτέλους αξία και υπόσταση.

Η πένα ήταν, είναι και θα είναι μέσα στο πέρασμα των αιώνων η ισχυρότερη γλώσσα και η λέξη συγγραφέας δεν πρέπει να προσδίδεται σε κάποιον επειδή απλώς έχει μια ευχέρεια και φαντασία στο γράψιμο ή αντιγράφει γεγονότα ζωής, αλλά επειδή έχει τη δυνατότητα να κατευθύνει τις μάζες προς τη γνώση και να τους κάνει καλύτερους ως ανθρώπους. Το θέμα δεν είναι να αγαπά ένας συγγραφέας την πένα, αλλά να τον αγαπήσει εκείνη. Κι αν η ίδια κρίνει πως δεν υπάρχει ερωτική χημεία μεταξύ τους που θα γίνει παντοτινό πάθος, τον αγνοεί συστηματικά κι αν επιμένει, τον γελοιοποιεί και στο τέλος τον καταποντίζει. Καλύτερα λοιπόν να την αφήνετε να στολίζει το γραφείο σας παρά να επιδιώκετε να κατακτήσετε μια ερωμένη που σας περιφρονεί. Εκεί έξω στα ράφια υπάρχουν πολλά «πνευματικά σκουπίδια» που αποκαλούνται βιβλία και το χειρότερο είναι πως κάποιοι τάχα εκδότες ή αυτο-αποκαλούμενοι κριτικοί βιβλίου ή δημοσιογράφοι τα προωθούν είτε για λόγους εκμετάλλευσης ή προσωπικούς λόγους, είτε επειδή δεν ξέρουν τι τους γίνεται, οδηγώντας τους αναγνώστες σε ένα απύθμενο ψυχικό και πνευματικό άδειασμα και με την αίσθηση πως πέταξαν τα λεφτά τους, την ώρα τους και το μυαλό τους.

Για μένα το να αγγίζεις ένα βιβλίο και να χάνεσαι στην αγκαλιά του είναι από τις πιο δυνατές μου στιγμές και το αποζητώ σε καθημερινή βάση. Τυχεροί όσοι έχουν την ικανότητα να βιώνουν αυτό το συναίσθημα. Γιατί ο έρωτας με το βιβλίο

είναι μοναδικός, παντοτινός και δυναμώνει με το πέρασμα του χρόνου. Και είναι λυπηρό που οι ερωτικοί Έλληνες δε διεκδικούν το δικαίωμα να ονομάζονται και εραστές του βιβλίου.

Δεν ξέρω αν μετά από αυτό το βιβλίο θα ξαναγράψω κάτι παρόμοιο, ακόμα και τώρα που πέρασαν χρόνια από την πρώτη του έκδοση ούτε που το σκέφτομαι, δεν είναι εύκολο, γι' αυτό και μου πήρε τόσο χρόνο για να γραφτεί. Το να προσπαθείς να περάσεις μηνύματα, αλήθειες και γνώσεις που κάποιοι χλευάζουν, ποδοπατούν και θεωρούν γραφικές ανοησίες και παλαβομάρες ειλικρινά είναι πολύ απογοητευτικό. Όμως από την άλλη, αν η αγάπη να θέλεις να βοηθάς τον συνάνθρωπό σου ώστε να απεγκλωβιστεί από τα κλειδωμένα κουτιά του και να ξεκλειδώσει ως πνευματική οντότητα είναι ανοησία, τότε ας είμαι γραφική και ανόητη! Ο χρόνος είναι ο μόνος που θα δείξει αν έπραξα σωστά ή όχι. Το μόνο που εύχομαι είναι να μπορέσω να ανάψω κι εγώ ένα τόσο δα κεράκι στη μνήμη όλων αυτών των πεφωτισμένων ανθρώπων που οι δάδες τους καίνε και φωτίζουν ακατάπαυστα αιώνες τώρα το Σύμπαν. Κι αν είναι τώρα βράδυ με έναστρο ουρανό, σηκωθείτε από τη θέση σας, πάτε στο παράθυρό σας, ανοίξτε το, σηκώστε ψηλά το κεφάλι σας και κοιτάξτε τον. Αν κάποια αστέρια λαμπυρίζουν περισσότερο από κάποια άλλα, είναι γιατί κρατούν αυτές τις δάδες. Γιατί αυτοί είναι οι πραγματικοί σταρ και όχι κάποια από τα καραγκιοζοποιημένα είδωλα που μας προβάλλουν και επιβάλλουν η τηλεόραση και τα ΜΜΕ στον βωμό του εύκολου κέρδους, μεταφέροντας στη νεολαία μας σαθρά μηνύματα, οδηγώντας την σε ουτοπικές δοξασίες και κάλπικους παραδείσους. Όμως όσο υπάρχει αυτός ο πλανήτης που λέγεται Γη, πάντα θα υπάρχει η ελπίδα και πάντα θα υπάρχουν άνθρωποι που θα τρέχουν εκεί που ματώνει ο πόνος, ανθίζει η έρευνα και μοσχοβολά η αλήθεια, προσπαθώντας να προσφέρουν. Γιατί ναι, και δόξα στον Δημιουργό, υπάρχουν ακόμα αυτοί οι άνθρωποι.

Το βιβλίο που κρατάτε τώρα στα χέρια σας ξεκίνησε να γράφεται δειλά δειλά το 2005 συγχρόνως με τα μυθιστορήματα που εξέδιδα. Εκδόθηκε για πρώτη φορά από τις Εκδόσεις Λιβάνη το 2008 μετά από μεγάλη περιπέτεια και κούραση με την επιμέλειά του, διότι αναγκάστηκα και ενώ είχε γίνει η επιμέλεια να αλλάξω επιμελήτρια διότι δεν μπορούσε να κατανοήσει κάποια πράγματα και στην προσπάθειά της να τα διορθώσει, έγινε ζημιά. Έφαγα σχεδόν δύο μήνες να το επαναφέρω στην αρχική του μορφή με τον χρόνο και την κούραση να με πιέζουν ασφυκτικά και να επιμεληθεί από την αρχή.

Το βιβλίο, σε σύγκριση με τα μυθιστορημάτα μου, κινήθηκε μέτρια γιατί το αναγνωστικό κοινό που τότε ήταν σε συντριπτική πλειοψηφία γυναικείο ήθελε να διαβάξει δακρύβροχτες ιστορίες έρωτα και αγάπης. Εκείνοι όμως που το επέλεξαν ενθουσιάστηκαν και το τίμησαν με ύμνους κριτικών, λέγοντας πως μετά από αυτά που διάβασαν και έμαθαν ανατράπηκαν και άλλαξαν πολλά μέσα τους. Κάποιοι έπαθαν σοκ όταν συνειδητοποίησαν ότι οι αλήθειες που πίστευαν ως εκείνη τη στιγμή ήταν άθλια ψέματα, συνειδητά οργανωμένα από το σύστημα ώστε να αποδυναμώνονται ως πολίτες.

Όταν αποφασίστηκε από τις Εκδόσεις Ψυχογιός η επανέκδοσή του, μαζί με όλα τα παλιά βιβλία μου, γνώριζα πως με περίμενε πολλή δουλειά. Γι' αυτό και το αφήσαμε τελευταίο. Από το 2005 και μετά είχαν αλλάξει πολλά πράγματα, όπως, για παράδειγμα, η εμφάνιση του facebook και των υπόλοιπων social media, η οικονομική κατάρρευση της χώρας μας, οι αλληπάλληλες τρομοκρατικές επιθέσεις, το μεγάλο μεταναστευτικό ρεύμα, η απελευθέρωση έκφρασης των ομοφυλοφίλων από τα γκέτα περιθωριοποίησης και η ψήφιση νόμων, όπως το σύμφωνο συμβίωσης, που ως τότε ήταν αδιανόητα, η δημοσιοποίηση θρησκευτικών σκανδάλων και γενικότερα σεξουαλικών σκανδάλων, όπως της παιδοφιλίας και της αιμομιξίας, που έβγαιναν πλέον στη φόρα χωρίς ντροπή

και φόβο να κάνει κάποιος καταγγελίες. Ήταν πράγματα που είχα προειδοποιήσει πως θα γίνουν και για τα οποία μίλησα σε μια εποχή που κανείς δεν τολμούσε να τα θίξει δημόσια, όπως γίνεται σήμερα.

Έπρεπε λοιπόν το βιβλίο, και ιδιαίτερα κάποια κεφάλαια, να ξαναγραφεί και να στηριχτεί σε σημερινά δεδομένα. Και το έκανα συμπληρώνοντας και αφαιρώντας κείμενα. Μου πήρε πολύ χρόνο, θα μπορούσα να το αφήσω ως έχει και σε αυτό το διάστημα να γράψω ένα μυθιστόρημα, που θα μου έδινε πολύ περισσότερα κέρδη, όμως δεν το έκανα, δεν το σκέφτηκα καν. Θεωρώ πως αυτό το βιβλίο είναι το κορυφαίο μου, επομένως έπρεπε να δώσω μεγάλη προσοχή γιατί μιλούσε για πολύ σοβαρά θέματα, πολλά εκ των οποίων βασιζόνταν σε ιστορικά γεγονότα. Και με χαρά διαπίστωσα πως δεν αναθεώρησα τίποτε από το τότε σκεπτικό μου, αντίθετα επιβεβαιώθηκα πόσο δίκιο είχα. Ζούμε πλέον σε μια **κοινωνία μηδενισμού**, με τη νεολαία να ζει στην κυριολεξία στον δικό της κόσμο, μη αντιλαμβανόμενη σοβαρά πράγματα που καθορίζουν το μέλλον της και που με μαθηματική ακρίβεια θα την οδηγήσουν σε αδιέξοδο ή στην κατάθλιψη ή τη μόνιμη επιθετικότητα ή ακόμη και την αυτοκτονία. Μηδενιστής σημαίνει δε σκέφτομαι, δεν αντιδρώ, δεν επαναστατώ, δεν έχω γνώμη, δεν εξελίσσομαι πνευματικά και συναισθηματικά, ακολουθώ τη μάζα ως ερίφιο που αν πέσει στον γκρεμό, θα πέσω κι εγώ.

Όμως τώρα χαλαρώστε κι ας κάνουμε μαζί αυτό το ταξίδι που έχει προορισμό τη **γνώση**, την **απελευθέρωση του Εγώ** μας και τον επαναπροσδιορισμό μας **ως ανθρώπινες υποστάσεις**.

ΧΡΥΣΗΙΔΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

Το «τρίτο μάτι»

Μία από τις πιο ανόητες ερωτήσεις που μου έχουν κάνει κατά καιρούς είναι η εξής:

«Α, ώστε είστε συγγραφέας; Όστε έτσι, ε; Και τι έχετε σπουδάσει;»

«Χμ, ξέρετε, δεν πρόλαβα να σπουδάσω, με το που τέλειωσα το σχολείο, λίγους μήνες μετά άρχισα να εργαζομαι ως αεροσυνοδός. Βιοποριστικοί οι λόγοι, βλέπετε...»

Με κοιτούν κατάπληκτοι και με ελαφριά δόση περιφρόνησης.

«Αεροσυνοδός; Μπα! Και πώς γράφετε;»

Έλα ντε. Πώς γράφω η έρμη ασπούδαστη αεροσυνοδός; Αρχικά, κάθε φορά που είχα να απαντήσω σε παρόμοια ερώτηση, ένιωθα άβολα και πολύ άσχημα, λες και είχα κλέψει κάτι πολύτιμο από το σπίτι κάποιου που με φιλοξένησε, με περιποιήθηκε και τώρα με ρωτούσε κατάπληκτος γιατί το έκανα. Προβληματίστηκα πραγματικά, σε σημείο που όταν έλεγα πως είμαι αεροσυνοδός δεν έλεγα πως είμαι και συγγραφέας κι όταν έλεγα πως είμαι συγγραφέας, έκρυβα ότι είμαι και αεροσυνοδός.

Τελικά αεροσυνοδός σήμαινε μόνο μια χαριτωμένη φα-

τσούλα και καλό on air service,* ανίκανη να σκεφτεί, να εκφραστεί, να πλάσει ιστορίες και το χειρότερο να περάσει μηνύματα; Ή μήπως σήμαινε ότι απλώς ήμουν κάποια ηλίθια; Και καλά εγώ, όλοι αυτοί που αγόραζαν τα βιβλία μου και τα έκαναν best sellers ήταν κι αυτοί ηλίθιοι;

Άλλαξα την απάντηση.

«Ξέρετε, είμαι αεροσυνοδός και παράλληλα φοιτώ στο καλύτερο πανεπιστήμιο του κόσμου και είμαι ακόμα σπουδάστρια».

Με κοίταζαν τώρα με θαυμασμό.

«Αλήθεια; Σε ποιο πανεπιστήμιο φοιτάτε;»

«Στο πανεπιστήμιο της ζωής».

«Της ζωής;»

«Ναι, της ζωής, των εμπειριών και της επίκτητης γνώσης».

«Δηλαδή;»

«Δηλαδή τρία πουλάκια κάθονταν και πλέκανε πουλόβερ».

Δεν έβγαζα άκρη. Στην αρχή εκνευριζόμουν, θύμωνα, γινόμουν είρωνας. Μετά σκέφτηκα ότι ο εκνευρισμός, η ειρωνεία, μα κυρίως ο θυμός ήταν ενδείξεις ανθρώπου που δεν έχει ωριμάσει ή μάλλον που δε σκέφτεται σοφά. Και μπορεί να μην είχα την απαίτηση να με αποκαλούν σοφή, ήθελα όμως να σκέφτομαι ώριμα. Μπορείς να κακιώσεις και να θυμώσεις με κάποιον που δε βλέπει πού πατάει επειδή είναι τυφλός; Όχι φυσικά. Πώς λοιπόν να θυμώσω, αφού την ερώτησή μου την έκαναν τυφλοί άνθρωποι;

«Άκουσα καλά; Τυφλοί είπατε;»

«Πολύ καλά ακούσατε, ναι, τυφλοί».

«Μα έχουν μάτια οι άνθρωποι αυτοί και βλέπουν».

«Δυστυχώς, αγαπημένοι μου, η συντριπτική πλειοψηφία

* Σερβίρισμα στον αέρα.

των ανθρώπων αυτού του ωραίου πλανήτη που λέγεται Γη είναι τυφλοί. Και όταν λέω τυφλοί, εννοώ ότι βλέπουν μόνο με τα μάτια τους».

«Μα με τι άλλο θα δουν; Έχουμε κι άλλα μάτια πέρα από τα δύο που ξέρουμε;»

«Εκεί θέλω να καταλήξω».

«Δε μου λέτε να μάθω;»

«Αν θέλετε να μάθετε, αυτό σημαίνει πως έχετε κάνει ένα βήμα προς την αλήθεια. Μπορεί να αποδεχτείτε αυτά που θα σας πω, όμως ίσως και να τα απορρίψετε. Το ζητούμενο είναι να ερευνήσετε κι άλλες πηγές πριν πάρετε την οριστική σας απόφαση».

«Θα το κάνω κι αυτό».

Ας ξεκινήσουμε από αυτό. Η **ύλη** και η **διάσταση** είναι δύο παντελώς διαφορετικά πράγματα.

Η **ύλη** έχει σχήμα, όγκο, χρώμα, οσμή, γεύση και κυρίως είναι ορατή, δηλαδή αντιληπτή από δύο όργανα που ονομάζονται οφθαλμοί. Εν ολίγοις γίνεται αντιληπτή και από τις πέντε αισθήσεις μας. Οποσδήποτε οι οφθαλμοί είναι ένα πολύ χρήσιμο εργαλείο, απαραίτητο για την εκτέλεση των καθημερινών αναγκών του ανθρώπου.

Η **διάσταση** δεν έχει σχήμα, δεν έχει όγκο, χρώμα ή οσμή και κυρίως δεν είναι ορατή με τους οφθαλμούς. Δε γίνεται αντιληπτή από τις πέντε αισθήσεις. Κι όμως υπάρχουν κάποιοι άνθρωποι που μπορούν να την αντιληφθούν, να την αγγίξουν, να τη νιώσουν. Και φυσικά όχι με τα βιολογικά τους μάτια, αλλά με κάποιο άλλο μάτι, το λεγόμενο τρίτο μάτι ή κυκλώπειο ή μετωπιαίο ή της διανόησης ή της ενόρασης ή της ψυχής ή της γνώσης ή της σοφίας ή της αυτογνωσίας. Τέλος πάντων, επειδή αυτό το μάτι έχει πολλά ονόματα, θα επιλέξω την ορολογία **τρίτο μάτι**. Το τρίτο αυτό μάτι βρίσκεται στο ύψος του κέντρου του μετώπου, πίσω από το κούτελό μας και ανάμεσα από τα δύο όργανα της όρασής μας και στο ύψος των φρυδιών.

Ο άνθρωπος το πρώτο πράγμα που κάνει μόλις έρχεται στον κόσμο είναι να ανοίξει διάπλατα τους οφθαλμούς του έκπληκτος από αυτά που αντικρίζει, μετά να ουρλιάξει από τον πόνο στην προσπάθειά του να αναπνεύσει και μετά να κινήσει τα μέλη του στην προσπάθεια να ενεργοποιηθεί η μυοσκελετική διάστασή του. Στην ουσία είναι ανήμπορος, στο έλεος των μεγάλων, που ενώ υποδέχονται, τουλάχιστον οι περισσότεροι, με χαρά την άφιξή του, στην πορεία θα κάνουν τα πάντα για να τον τυφλώσουν, κάτι φυσικά που διδάχτηκαν και οι ίδιοι από τους γονείς τους καθώς λέει και η σοφή παροιμία: «Με όποιο δάσκαλο καθίσεις, τέτοια γράμματα θα μάθεις».

Η σταδιακή τύφλωση ενός νέου ανθρώπου αρχίζει από το σπίτι, συνήθως από τους ίδιους τους γονείς, συνεχίζεται στο σχολείο από τους δασκάλους και μετά από τους φίλους, τους συντρόφους, τους συνεργάτες ή τους συναδέλφους. Στην αρχή της νιότης όλα φαίνονται ευοίωνα, ρόδινα, μαγικά, καθώς η ζωή ξεδιπλώνει τα μυστικά της και μας καλεί να τα αποκωδικοποιήσουμε. Αργότερα ο έρωτας, το σεξ, τα λεφτά, οι κοινωνικές εκδηλώσεις, η δουλειά μας, οι οικογενειακές υποχρεώσεις απορροφούν το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου μας και η ζωή μοιάζει με νεράκι που έχει μπει στο αυλάκι της. Και κάπου εκεί στη μέση του κύκλου της ζωής, τη λεγόμενη κλιμακτήριο, αρχίζουμε να αναρωτιόμαστε τι δεν πάει καλά. Ξαφνικά όλα εκείνα που μέχρι χθες μας έδιναν χαρά τώρα μας αφήνουν αδιάφορους. Η δουλειά μας, που δόξα τω Θεώ μας αποφέρει καλά λεφτά, δε μας δίνει πια ικανοποίηση, ο σύντροφός μας μας φαίνεται άοσμος, άχρωμος και κυρίως αόρατος, τα παιδιά μάς έχουν φορτώσει με του κόσμου τα προβλήματα, οι φίλοι μας δεν είναι πια τόσο κοντά μας, τα υλικά αγαθά που με τόσο μόχθο αποκτήσαμε και στόλιζαν τη ζωή μας μας είναι αδιάφορα. Όσο για τον έρωτα... αυτή είναι μια πονεμένη ιστορία. Κυρίως όμως ο εαυτός μας. Κοιτάζουμε στον καθρέφτη και το μόνο που αντικρίζουμε είναι ένα κουρασμένο πρό-

σωπο, αδιάφορο και κυρίως σκυθρωπό. Πού πήγε το χαμόγελο; Πού κρύφτηκε η λάμψη, η χαρά της ζωής; Γιατί δε νιώθουμε ικανοποιημένοι, ευτυχισμένοι, ξέγνοιαστοι;

Την ίδια στιγμή όμως υπάρχουν δίπλα μας και κάποιοι άλλοι άνθρωποι, που σε αυτή την καμπή της ζωής αρχίζουν και αισθάνονται όλο και καλύτερα, χαμογελάνε με τους προβληματισμούς των άλλων γιατί τους φαίνονται αναίτιοι, νιώθουν ότι η ζωή τους είναι γεμάτη, βρίσκουν αμέσως απαντήσεις στα όποια προβλήματα τους και κυρίως αρχίζουν να αδιαφορούν γι' αυτό που λέγεται ύλη. Είναι τόσο διαφορετικοί από το σύνολο, που μας κάνουν να αναρωτιόμαστε αν είναι ηλίθιοι ή είμαστε εμείς ηλίθιοι. Κι όταν τους ρωτάς τι είναι πιο σημαντικό στη ζωή τους, απαντούν πως τους αρκεί που είναι υγιείς και πως νιώθουν μέσα τους αγάπη για όλους.

Αγάπη; Τι πάει να πει αυτό; Όλοι αγαπάμε.

Κι όμως η αγάπη που πιστεύουμε οι περισσότεροι πως νιώθουμε μέσα μας για τους άλλους είναι πολύ διαφορετική από την πραγματική της έννοια.

Τι σημαίνει λοιπόν αγάπη; Σημαίνει πολλά, όμως ας αναφέρουμε τα πιο βασικά:

- **Αγάπη σημαίνει βάζω πάντα τον εαυτό μου δεύτερο.**
- **Αγάπη σημαίνει πάντα δίνω.**
- **Αγάπη σημαίνει δε βάζω όρια.**
- **Αγάπη σημαίνει ότι είμαι πάντα εκεί.**
- **Αγάπη σημαίνει ότι θέλω να σε βλέπω ευτυχισμένο.**
- **Αγάπη σημαίνει ότι σε αφήνω ελεύθερο να κάνεις αυτό που σου αρέσει.**
- **Αγάπη σημαίνει ότι θέλω να παίρνω πάνω μου τον πόνο σου για να γελάς εσύ.**
- **Αγάπη σημαίνει ότι δεν αρνούμαι ποτέ να σου απλώσω το χέρι.**
- **Αγάπη σημαίνει μπορώ να συγχωρώ.**

Πόσοι από μας μπορούν να το κάνουν αυτό; Δεν είναι και τόσο εύκολο, ειδικά να μπορείς να συγχωρείς. Η συγχώρεση είναι η βάση της αγάπης κι αν μπορείς να το κάνεις αυτό, μπορείς να κάνεις κι όλα τα υπόλοιπα.

Ένα δείγμα καθαρής αγάπης είναι η γονική, ειδικά η μητρική, όμως και πάλι αυτό δεν ισχύει σε όλες τις οικογένειες. Όχι πως και οι πατεράδες δεν αγαπούν το ίδιο τα παιδιά τους, αντίθετα, μερικές φορές περισσότερο, όμως η αγάπη της μάνας είναι ισχυρή από μόνη της, ίσως γιατί ο ομφάλιος λώρος στην ουσία δεν κόβεται ποτέ. Πότε όμως αγαπάμε πραγματικά;

Αγαπάμε πραγματικά τα παιδιά μας όταν τα δεχόμαστε όπως είναι και όχι όπως θα θέλαμε να είναι.

Αγάπη νιώθουμε για τους φίλους καρδιάς. Τους δεχόμαστε με τα πάθη τους και τα λάθη τους χαμογλώντας, χωρίς να δυσανασχετούμε λεπτό.

Αγάπη νιώθουμε για τους γονείς, για τα αδέρφια μας, όταν όμως η οικογένεια είναι δεμένη και χωρίς να υπάρχουν διενέξεις.

Αγάπη νιώθουμε για τον σύντροφό μας όταν μας αρέσει να τον βλέπουμε ευτυχισμένο και όχι όταν μας κάνει εκείνος ευτυχισμένους.

Αγάπη πραγματική μπορεί να νιώσουμε για κάποιο ζώο, που να μην τελειώσει ούτε με τον θάνατό του.

Όταν όμως η αγάπη αρχίζει να μερδεύεται με κάποια άλλα συναισθήματα και κυρίως ένστικτα, τότε υπάρχει νοθεία, αλλοιώνεται και χαλαίει η συνταγή. Πολλοί κάνουν το μεγάλο λάθος μερδεύοντας τον έρωτα με την αγάπη. Δύο εντελώς διαφορετικά πράγματα, γιατί το ένα έχει να κάνει με το αγνό συναίσθημα και το άλλο με το σεξουαλικό ένστικτο. Δεν ήρθε όμως ακόμα η ώρα για να το αναλύσουμε αυτό τώρα, ας συνεχίσουμε με την όραση.

Η κλιμακτήριος είναι το πρώτο καμπανάκι που μας χτυπά ο Ύψιστος και μας προειδοποιεί πως ουδείς αθάνατος. Εκείνος βέβαια προειδοποιεί, όμως κάποιοι, εκτός από τυφλοί, είναι και κουφοί. Δεν το βλέπουν, δεν το ακούν. Και συνεχίζουν την πορεία της ζωής τους μέσα σε σύννεφα αιθαλομίχλης που όλο και πυκνώνουν, πιστεύοντας ακράδαντα πως είναι ευτυχισμένοι επειδή είναι επαγγελματικά ή κοινωνικά επιτυχημένοι ή πλούσιοι ή διάσημοι ή όμορφοι ή ταλαντούχοι ή αξιόλογοι ή άρχοντες και βασιλιάδες.

Κοιτάζονται καθημερινά στον καθρέφτη της ματαιοδοξίας τους και λουσμένοι από το Εγώ τους νιώθουν πως όλα βαίνουν καλώς. «Καθρέφτη, καθρεφτάκι μου, πες μου ποιος είναι ο πιο όμορφος, ο πιο επιτυχημένος, ο βασιλιάς αυτού του κόσμου;»

«Εσύ, μόνον εσύ», απαντά ο καθρέφτης κι εκείνοι χαμογελούν ακόμη πιο πλατιά. Και ξάφνου, ένα ωραίο πρωινό, ο καθρέφτης τους θολώνει και δεν μπορούν να δουν καθαρά το είδωλό τους. Κι όσο κι αν προσπαθούν να τον καθαρίσουν, εκείνος γίνεται ακόμη πιο θαμπός, δεν μπορούν πια να δουν το υπέροχο είδωλό τους. Αναρωτιούνται, γιατί θόλωσε το τοπίο; Τι συμβαίνει; Ξεκινούν να ρωτούν φίλους, ακόμη και ειδικούς, πολλοί αρχίζουν να χαπακώνονται ή να κατεβάζουν τόνους αλκοόλ ή να πετάνε άσκοπα λεφτά –κυρίως οι γυναίκες–, ψωνίζοντας με μανία ό,τι υπάρχει σε ράφια καταστημάτων ή του διαδικτύου, μετατρέποντας τα σπίτια τους σε αποθήκες, ή να τζογάρουν ή να αναλώνονται πάνω σε κρεβάτια με έρωτες της μιας νύχτας ή να έχουν κάνει κολλητό τους τον πλαστικό χειρουργό, ψάχνοντας τη λύση σε ένα πρόβλημα που ενώ υπάρχει είναι αόρατο. Μα αφού υπάρχει, γιατί δεν μπορούν να το δουν και να το απομακρύνουν ή να το πετάξουν από τη ζωή τους;

Διότι πολύ απλά είναι τυφλοί.

Νομίζουν πως βλέπουν.

Και ενώ ο καιρός περνά, η κατάσταση επιδεινώνεται. Εν τω μεταξύ τα παιδιά μεγαλώνουν και φεύγουν από το σπίτι, κάποιες φορές και ο σύντροφος γιατί βαρέθηκε ή τον χάνουν, και κάπου εκεί βραβεί το δεύτερο καμπανάκι. Και αυτή τη φορά το ακούν. Τι είναι αυτό; Τάχα το σχολικό κουδούνι; Ή μήπως το κουδούνι του δικαστή; Του δικαστή; Ποιου δικαστή. Κι όμως...

Η ζωή, κυρίες και κύριοι, ξεκινάει σαν σχολείο και καταλήγει δικαστήριο. Και, όπως η Θέμις που κρατά ζυγαριά, ζυγίζει.

«Τι δώσατε;»

«Τόσα».

«Τι πήρατε;»

«Τόσα».

«Για να τα ζυγίσουμε. Λυπούμαι πολύ, όμως δεν υπάρχει ισορροπία. Δώσατε πολύ λιγότερα από αυτά που εισπράξατε».

«Δεν είναι δυνατόν, κύριε δικαστά, είμαι σίγουρος ότι έδωσα περισσότερα».

«Πλανηθήκατε, αγαπητέ. Νομίζατε ότι δίνατε. Στην ουσία δίνατε μόνο όταν είχατε να λάβετε (δούναι εστί λαβείν) και μάλιστα εις διπλούν. Κοινώς υπήρξατε υπολογιστής και παρτάκιας».

«Παρτάκιας εγώ, κύριε δικαστά μου; Εγώ που στερήθηκα τα πάντα για την οικογένειά μου; Ξέρετε πόσα μου στοίχιζαν καθημερινά η γυναίκα μου και τα παιδιά μου; Ό,τι μου ζητούσαν το είχα, τίποτε δεν τους έλειπε».

«Μα αυτό ήταν το λάθος σας, αγαπητέ. Δίνατε χρήματα και τους στερήσατε την αγάπη σας, την παρουσία σας. Γι' αυτό τα παιδιά σας κατέληξαν να είναι δυστυχισμένα και να παίρνουν ναρκωτικά, γι' αυτό η γυναίκα σας πήγαινε σε ψυχαναλυτή και άρχισε να παίρνει τα αντικαταθλιπτικά με τις χούφτες».

«Μα βοήθησα τόσους φίλους από οικονομική καταστροφή».

«Τους αποτελειώσατε, θέλετε να πείτε. Το να δανειζετε

χρήματα με υψηλούς τόκους κι αν δε σας τα επιστρέφουν να τους παίρνετε ό,τι έχουν και δεν έχουν δεν είναι βοήθεια, είναι καθαρή εκμετάλλευση».

«Μα έδινα μεροκάματο σε τόσο κόσμο».

«Και τους στύβατε σαν λεμονόκουπες, χώρια που δεν πληρώνατε το ΙΚΑ τους».

«Μα...»

«Λυπάμαι, αγαπητέ, αλλά το χάσατε το τρένο».

«Ποιο τρένο, τι σημαίνει αυτό;»

«Σημαίνει ότι είστε τυφλός και πιθανόν να παραμείνετε έτσι. Όπερ και σημαίνει ότι δε θα φτάσετε ποτέ στον τελικό σταθμό, τον σωστό σταθμό».

Κάπου εκεί κάποιοι αρχίζουν να ψυλλιάζονται και ρωτούν:

«Και πώς μπορώ να σωθώ; Υπάρχει γιατρεία;»

«Φυσικά και υπάρχει, αν προσπαθήσετε να ανοίξετε το τρίτο μάτι σας και επιτέλους να δείτε».

«Τρίτο μάτι; Έχω και τρίτο μάτι;»

«Βεβαίως και έχετε, εδώ πάνω στο κούτελό σας και είναι εσωτερικό, δε φαίνεται, θα φανεί όταν αρχίσετε να το χρησιμοποιείτε».

«Και πώς θα το κάνω να ανοίξει;»

«Θα αρχίσουμε από τις δέκα εντολές, θέλετε να τις μάθετε;»

«Μα τις γνωρίζω».

«Δεν αναφέρομαι σε αυτές που διδαχθήκατε στο μάθημα των θρησκευτικών στο σχολείο σας. Αναφέρομαι στις καινούργιες».

«Δηλαδή υπάρχουν και νέες δέκα εντολές; Και οι παλιές;»

«Αυτές που ήδη γνωρίζετε καλά θα κάνετε να τις κρατήσετε μέσα σας, όμως οι καιροί άλλαξαν και προστέθηκαν κι άλλες δέκα. Γι' αυτό καλό είναι να τις μάθετε και αυτές».

«Ε, τότε να ακούσω...»

Πού βρίσκεται ο Παράδεισος, η Εδέμ, η Γη της Επαγγελίας ή όπως αλλιώς ονομάζεται, που όλοι ψάχνουμε, και γιατί δεν μπορούμε να τον βρούμε; Ποιος ήταν ο Αδάμ και ποια η Εύα; Τους έδωσε ο Θεός από τον Παράδεισο επειδή δοκίμασαν το μήλο της Γνώσης ή το μήλο της Άγνοιας; Μήπως τελικά ο Αδάμ πλάστηκε από το πλευρό της Εύας; Σας πέρασε ποτέ από το μυαλό ότι ο άντρας είναι το ωραίο φύλο και η γυναίκα το ισχυρό; Θα σοκαριστείτε αν μάθετε ότι το αρσενικό φύλο δεν είναι παρά μια παραλλαγή του θηλυκού; Μήπως ο άντρας είναι «φύλο παροχής υπηρεσιών»; Αν ναι, τότε γιατί οι γυναίκες έζησαν επί σειρά αιώνων στη σιά του; Φοβούνται πλέον οι άντρες τις γυναίκες; Μήπως οι άντρες τρέμουν πιο πολύ μη μείνουν στο ράφι; Πόσα ψέματα λέει η Εκκλησία στη γυναίκα και γιατί της αφείρεσε το δικαίωμα της ηδονής; Ο Θεός υμνεί τον έρωτα ή τον απαγορεύει; Οι Έλληνες κάνουν έρωτα ή σεξ; Γνωρίζει ένα ζευγάρι ότι στο κρεβάτι τους είναι πάντα τρεις και όχι δύο; Ποιος όμως είναι ο τρίτος;

Όλα αυτά που μας έκρυψαν, όλα αυτά που μας πόνεσαν, όλα αυτά που δικαιούμαστε να γνωρίζουμε, άντρες και γυναίκες. Ένα βιβλίο γραμμένο με απλά λόγια και αριστέο χιούμορ που λέει τα πράγματα με το όνομά τους. Ένα βιβλίο ζυμωμένο από τη ζωή και ψημένο από την εμπειρία, τη γνώση και την έρευνα, που θα σας πει μόνο αλήθειες, θα σας αφυπνίσει, θα σας κάνει να δείτε τη ζωή με διαφορετικό μάτι: το Τρίτο Μάτι. Ένα βιβλίο που σκοπό έχει να προσφέρει, να βοηθήσει για να μην υπάρχει τόσος πόνος. Γιατί η ζωή είναι πόνος κι όποιος δεν πονά σημαίνει πως δεν είναι «ζωντανός».

Μια προσωπική έρευνα που μέσα από την εσωτερική αναζήτηση έγινε ανάγκη. Σίγουρα θα εκπλήξει, πιθανόν να προβληματίσει, ίσως ταρακουνήσει και ενδεχομένως να σοκάρει. Το ζητούμενο είναι να βρεθεί ο χαμένος Παράδεισος και η επιστροφή σε αυτόν.

Εμπλουτισμένη επανέκδοση του βιβλίου ΣΟΥΙΤΑ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-0973-3

9 786180 109733

ΚΩΔ. ΜΗΧΡΗΣΗΣ: 16148

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ΄ Ε Π Α Φ Η